

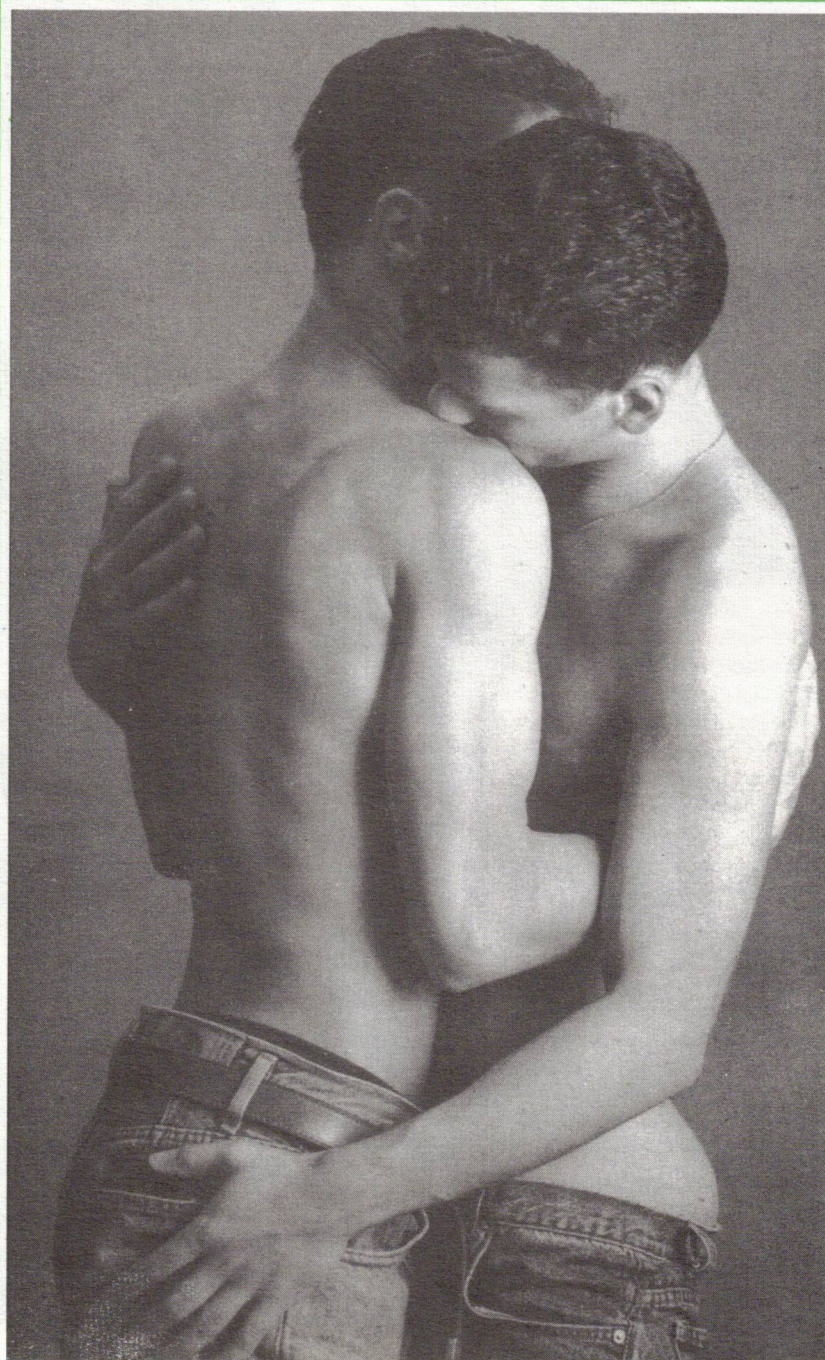
LAMBDA

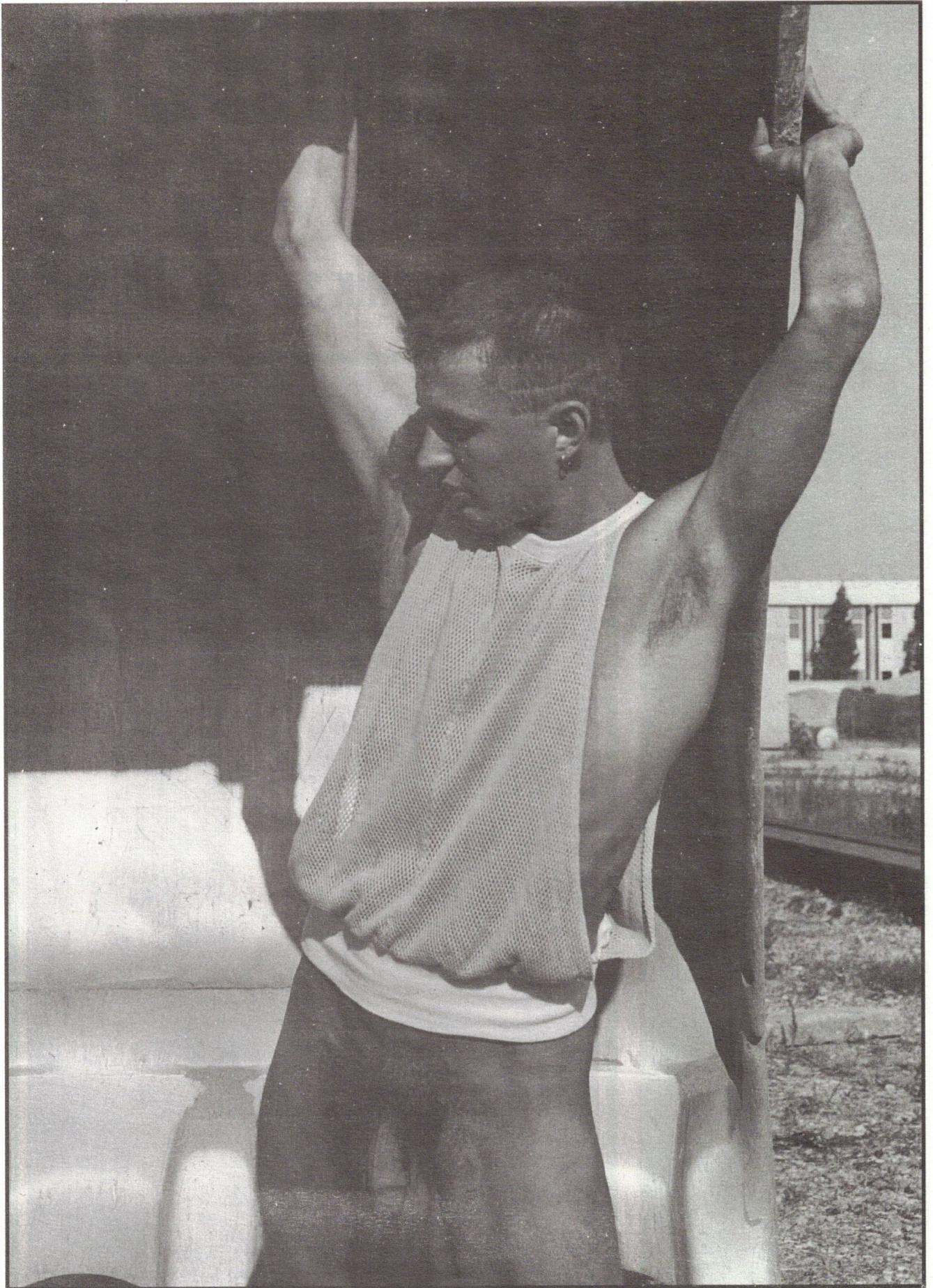
1992 ROČNÍK 3

7-8

*„U chytrého člověka
můžete odhadnout,
jak asi postupoval,
co udělal
nebo ještě udělá*

—
*ale blbec
je nevyzpytatelný
a proto
nebezpečný...“*

Foto pouze pro Lambdu: J. C. - Grenoble

VÝROČÍ MĚSÍCE

SRPNA

LUDVÍK II. — bavorský král

Narodil se 25. srpna 1845 na zámku Nymphenburg. Velice si oblíbil hudebního skladatele Richarda Wágnera. Zahrnoval ho dary a veškerou královskou pozorností, včetně možnosti uvádět premiéry největších děl v nově postaveném divadle v Bayreuthu.

Mistr se však králi zapomínal poděkovat a dokonce ho zneužíval jako ochránce před mnohými věřiteli, úřady a tiskem.

Ludvík II. rád pozoroval své lokaje při koupání a měl dokonce „tělesný kontakt“ s podkoním Richardem Hornigem.

Ludvík II. zemřel ve věku 41 let na otravu alkoholem.

(Zprac. volně dle J. K.)

RECENZE

KNIHA pro Vás . . .

„O homosexualitě se v naší společnosti dosud veřejně příliš nemluví. Gayové své zaměření většinou tají, často i před těmi nejbližšími — před rodiči a sourozenci, někdy si je dokonce nepřiznají ani sami sobě. A když už rodiče svého dítěte vědí, snaží se alespoň, aby se to nedověděl nikdo z okolí. A tak se všichni tváříme, že homosexualita vlastně neexistuje.“

Tak začíná dosud ojedinělá kniha, která se objevila v roce 1992 na trhu a jmenuje se „TŘETÍ POHLAVÍ?“. Napsali ji Antonín Brzek a J. Pondělíčková-Mašlová, vydalo nakladatelství Scientia Medica, spol. s r. o., Praha 4, Na Zámecké 11.

Literatura v češtině je na toto téma dosud chudá, po ojedinělých vlaštovkách beletristických bylo možno čerpat serióznější informace v populárně vědecké publikaci dr. Freuda: „Homosexualita u muže“, která vyšla v češtině v roce 1960 a byla určena odborníkům, zčásti i vzdělaným laikům.

Kniha „TŘETÍ POHLAVÍ“ zaplňuje tuto citelnou mezeru, zaujme. Je psána čtivě, srozumitelně, s pochopením a tolerancí.

Autoři vědí, jak „heterosexuálně zaměřením lidé těžko chápou, že jsou i lidé jiní než oni — a jsou-li, vlastně by neměli být, měli by své zaměření potlačit a chovat se jako ostatní. I oni sami se přece ovládají, také oni mají touhy, které třeba nenaplní. A srovnávají nesrovnatelné . . .

Lidé jsou prostě takoví: kromě vysoké matematiky, chemie a dalších vysloveně exaktních věd jsou zvyklí „rozumět“ a suverénně posuzovat i řadu oblastí, v nichž nejsou odborníky. Známe to nejen ze sexuální oblasti, ale i z umění a sportu.“

Publikace obsahuje mnoho zajímavých kapitol, shrnujících vědecké výzkumy, klinické zkušenosti sexuologů, ale i polemické

názory a náměty k přemýšlení, a příběhy lidí „ze života“.

Kromě pohledu na vývoj sexuální preference, na bisexualitu, hodnocení tzv. normality, zaujme i část věnovaná homosexuálnímu partnerství. Zkušenosti autorů z jejich klinické praxe jim umožňují poukázat na přednosti ale i úskalí pevných partnerství bez společného bytu nebo ve společném bytě, problematická partnerství, soužití ze zvyku i partnerství celoživotní.

Působit na společnost, měnit zvolna náhled na ty, kteří jsou „jen jiní“ než ti ostatní, je záslužný, ale i dlouhodobější úkol. Jeho cílem by měla být možnost důstojného sexuálního života, možnost života s druhem po dlouhá léta na základě vzájemné lásky a úcty. I zde platí, že citově bohatý a vyrovnaný vztah k druhému člověku vytváří spolehlivé zázemí pro celkovou spokojenost, a tedy i pro pracovní a společenskou aktivitu.

P. T.

Úspěšný semestr

V červnu uzavřela 1. ZO Lambda Praha úspěšný semestr klubových setkání. V pronajatých prostorách v Praze-Vršovicích se scházeli vždy po čtrnácti dnech členové i ostatní příznivci. Redakční kolektiv měsíčníku LAMBDA vytvořil rodinnou atmosféru, dal prostor k setkání známých i neznámých tváří, posezení při občerstvení za režijní ceny, možnosti koupě gay tiskovin (Lambdy, Soho revue, Show boy), ale i jiných časopisů, svým obsahem pro čtenáře zajímavých. Přiležitostná projekce videoprogramů byla přitažlivá pro ty, kteří video nemají nebo neměli dosud příležitost shlédnout dějové gay filmy ze zahraničí či erotické snímky francouzského režiséra Cadinota.

Další setkání jsou plánována opět od října 1992.

Konec, který nemusel být . . .

Vydávání časopisu SOHO revue bylo rozhodnutím nakladatelství Orbis zastaveno číslem 7, ročníku 1992. Stalo se tak na základě ekonomického neúspěchu, protože dluh za pouhý 1 rok vzrostl přibližně na 1 milion Kčs. Časopis vycházel od dubna 1991 (vyšlo 16 čísel).

Mizí tím časopis, který se pokoušel najít si své místo mezi gayi. Čas zhodnotí jeho společenskou a historickou úlohu. Zákony ekonomiky jsou však neúprosné, šance na přežití je dána málokomu. Smysluplnost a užitečnost nemusí být bohužel v souladu s komerční úspěšností, zájmem čtenářů a jejich podporou morální, ale především finanční.

Poslední rozloučení se žižkovskými parními lázněmi, zvanými Klouzanda, bylo 22. května. Lázně si pronajala na dvacet let akc. sp. vlastníci také již bývalé parní lázně na Smíchově. Smíchov však dosud otevřený není a rekonstrukce Žižkova kdoví, jak dlouho potrvá

Obvinění pro trestný čin kuplířství bylo vzneseno proti soukromému podnikateli z České Lípy. Ten si od letošního března sjednal k provádění homosexuální prostituce dva devatenáctileté chlapce, kterým opatroval zákazníky především ze SRN. Poplatky v markách si ponechával a prostitutům platil za jednoho zákazníka 500,— Kčs. (- Tolik LN -)

Prostituce mladistvých dosahuje v Praze úděsné míry. Hlavní nádraží a přilehlý park ne nadarmo dostaly název londýnské Soho. Dvacetiletí „pasáci“ patnáctiletých prostitutů, které tolik vyhledávají němečtí pedofilové, inkasují za své ovečky nemalé částky.

Mladé zboží se nabízí i v saunách Interhotelů (vstupné 200,— Kčs). Těžko lze zakázat vstup do takového zařízení seriózně vyhlížejícímu pánovi s čtrnáctiletým „synem“, (občanské průkazy se nekontrolují).

Masážní salóny a „útulky“ mají v náplni práce i „chlapce na telefon“. Stačí se s majitelem či majitelkou domluvit, zaplatit základní poplatek (většinou 500,— Kčs) a dostanete telefon či adresu prostituta. Na otázku, zdali je takový mladý muž pod zdravotní kontrolou, jsem dostal odpověď, že to je jeho vlastní věc a riziko. Madame je pouze zprostředkovatelkou . . .

Policie je bezmocná a zdravotnictví nemá peníze, na jakékoliv osvětové akce. Finanční pomoc od Mezinárodní organizace boje proti AIDS se vytratila neznámo kam anebo nebyla Československu vůbec poukázána?!? Zatím jsou na infekčním oddělení nemocnice na Bulovce vyšleneny tři pokoje po čtyřech lůžkách pro nemocné. Kolik jich bude asi potřeba za tři až pět let, při nynější explozi prostituce? Nákaza AIDS je časovanou bombou. Mladí prostitutí nemají nejzákladnější vědomosti o ochraně před HIV virem.

Vidinu lehce nabytého majetku, proměněnou v exklusivní oblečení, videorekordér a posléze třeba i vlastní vůz nepřehluší jakékoliv varování. Osvěta na školách je nulová, ministerstvo školství to nezajímá, protože nemoc AIDS nemá v osnovách. A tak horký problém odpálkovává jeden ministr druhému. Ze všech 42 stran ucházejících se o přízeň voličů v parlamentních volbách, jediná NEI měla ve svém programu cílenou osvětovou práci v boji proti AIDS a navíc i ZROVNOPRÁVNĚNÍ HOMOSEXUÁLŮ s heterosexuály.

PŘEČETLI JSME PRO VÁS

ŽÁDNÝ „TEN PRAVÝ“ NEEXISTUJE

aneb

**Život o samotě se prý nedá vydržet,
ale ve dvou také ne...**

V době „sňatků“ mezi muži a v době víry v monogamii — jako výmluvy pro nedodržování zásad bezpečného milování — sílí tlak mít v životě onoho vysněného muže (milence, partnera či manželka), který by měl být současně nejlepším přítelem, nejlepším (a možná jediným) milovníkem, i dokonalým spolubydlícím.

Od tohoto mýtu očekáváme (i bez namáčení . . .) více, než slibují výrobci pracích prášků. Více či méně věříme, že jednou takového „toho pravého“ někde potkáme.

Podívejte se však kolem sebe na ty — kteří již někoho našli. Je tu nějaký důvod jim závidět? Pokud jste bláhovec, že si takovou partnerskou dvojici pozvete na večeri nebo na mejdan, zjistíte, že párek trvá na tom, aby každý z nich seděl na opačné straně stolu, a celý večer bude každý z nich svým spolusedícím hlasitě vykládat o své „drahé polovičce“.

Všimněte si, jak nová dvojice zpočátku předvádí světu dokonalý obrázek vzájemné oddanosti tím, že si vyměňují pohledy, když se nikdo nedívá, jakoby se nemohli dočkat, až budou opět sami. V raných stadiích párového soužití totiž dvojice často cítí potřebu nastavovat lidem svůj lepší profil. Později se jejich vztah stane jevištěm dramatu, jež nahradí intenzitu jejich citu z doby před tím, než jeden o druhém poznali pravdu.

Pokaždé, když nějaký kamarád oznámí, že si našel „muže pro život“, je jasné, že mi zase jeden kamarád umřel. Není to však tak jednoduché jako smrt sama. Spíše se to podobá únosu. Kamarád se obvykle vynoří z neznáma — po několika letech, ale většinou týdnech, vrací se do náruče původních kamarádů, chce začít tam, kde s nimi předtím skončil; a ohlíží se po nějakém dalším rukojmí, kterého by si zas co možná nejdrív odnesl do svého života.

A potom přijdou úzkostné telefonáty uprostřed noci z telefonní budky: „Jsem úplně zoufalý. Já už nevím, co mám dělat. On mě snad zabije. Přišel na toho kluka, co jsem se na něj díval. Musíš mi pomoci . . .“

Dejte na mě a udělejte jedinou věc, která se dá dělat s teroristy: — odmítněte vyjednávat a zavěste!

Vy ovšem nezavěsíte . . . Budete je poslouchat, radit jim a jste-li obzvlášť hloupý a naivní, necháte se do věci zatahnout. Výsledkem bude jenom to, že budete muset k sobě přistěhovat kamaráda „bezdomovce“ a nakonec budete stejně obviněn, že vy jste zavinil, že to všechno tak dopadlo . . .

Jeden z mužského (a nejen mužského) manželského páru se obvykle musí vzdát

svých přátel a přijmout za své přátele toho druhého. Vy jako bývalý kamarád se ocitnete na seznamu nežádoucích, zejména jste-li sám a k světu.

Pozorovat takový vztah zvnějšku je dost nepřijemné, být uvnitř takového vztahu je ovšem úděsné. Zlovyky toho druhého mohou přivést toho prvního k šílenství. Staví hrneček na policiče napravo místo nalevo, máslo v chladničce dává jinam než má, z umytých rukou mu kape voda na podlahu, stříhá si nehty v obýváku, moc jí, málo jí —, moc pije alkohol, vůbec nepije alkohol, preferuje svoje koníčky, potlačuje koníčky druhého, vyžaduje toleranci jiných, netoleruje nikoho... (další příklady doplňte sami).

Očekává, že ho stále budete považovat za sexuálně přitažlivého a dokonce nepřitažlivějšího na celém světě — dokonce přitažlivějšího než jako byl ten správný kluk, co přišel minulý týden k vám domů opravit bojler . . .

A to je právě to úskalí, na kterém párové soužití často ztroskotává. Sex a familiárnost jdou dohromady asi tak, jako chutná polárkový dort někomu, kdo pracuje ve velkovýrobě dortů.

Řešit takovou omrzelost trojúhelníkem nemusí být špatný nápad, ale v situaci již málo nadějně to může být řešení katastrofálnější než „Dobrodružství Poseidonu“. Trojúhelníky jsou totiž obvykle složeny z dvojic, které pouze více či méně úspěšně předstírají, že jsou trojúhelníkem. Chudák, kdo se stane tou šunkou mezi dvěma chleby a namlouvá si, že pomilování se dvěma muži je lepší než se žádným, ačkoliv touží většinou jenom po jednom z nich. Omyl. Zjistí, že totiž musí nejvíce zájmu věnovat právě tomu z těch dvou, o kterého nestojí. Ten totiž poznal, že tomu třetímu nejde o oba stejně, a hrozí nebezpečí, že dojde k nějaké scéně.

Zelenooká příšera zvaná žárlivost způsobí, že tělesného milování mezi partnery ubývá, a hra žárlivosti se přemění v poměrně oprávněný strach, že se váš partner bude za účelem tělesných rozkoší poohlížet po někom jiném. Vaše přesvědčení, že k tak zvané nevěře dojít může, se opírá o velmi dobré informace — vy sám se totiž poohlížíte také.

Vztah vstoupí do tmitého období, kdy sebebější zmínka o hezky tvarované postavě nebo zářivých očích nějakého jiného muže vyvolá řinčení nádobí. Někdy jen mimochodem vyslovené jméno může být příčinou výslechu: „Kdo je ten Marek? Jak to, že jsi o něm nikdy nemluvil? Kolik mu je? Asi vypadá dobře, co? Chtěl bys ho, vid’?“ Když se ve společné domácnosti něco nedaří, Markovi zaručeně zní v uších: „Marek by si s tímhle určitě poradil líp, že?“

Váš partner si začne zajíždět celé kilometry, aby Vás vyzvedl, až půjdete z práce. Vy se v hovoru začnete vyhýbat jakýmkoliv mužským jménům a místo „on“ říkáte „oni“, místo Marek Marie.

Jestliže spolu ještě chodíte občas do vi-

nárny, musíte si oba současně cenzurovat pohledy a zakazovat sami sobě dívat se tamhle v rohu po tom mladém statném samečkovi, co má tak pěknou postavu. Přitom hledíte, kam se dívá Váš partner, stejně jako on sleduje, kam upíráte své vilté zraky. Vy. Potom najednou uvidíte jednoho ze starých přátel, kterých jste se musel vzdát, a shodou okolností je mladý, svobodný a nezadaný, přitažlivý a celý šťastný, že Vás po tak dlouhé době zase vidí. „Proč nikdy nezavolaš?“ Rázem Vašemu druhovi přestane ve vinárně něco vyhovovat — hudba, atmosféra, ceny, osvětlení, zakoupené prostředky... (nehodící se škrtněte)... a trvá na odchodu.

Nevěra však zřejmě není skutečným nebezpečím pro společný život ve dvou. Je to jen logický důsledek asi nevyhnutelného zevšednění, většího či menšího zlhostejnění, jednotvárnosti, nudy, vyhaslosti, která se zmocní partnerů ve společné domácnosti. (Mezi mužem a ženou je to ostatně velmi podobné.)

Když se soužití nevydaří, obnovíte kontakty s přáteli, se kterými jste se předtím rozešel, a k slzám je nudíte vysvětlováním, že gay prostředí skýtá příliš mnoho pokoušení (tj. svobody), že gayové jsou nezodpovědní (jako kdyby Vy jste k nim nepatřil), že jsou sobečtí, neschopní milovat, atd.) zkrátka jsou to jenom lidé. Ještě horší je obvyklé sebeobviňování typu „dával jsem mu příliš mnoho/málo“... nebo „vždycky si každého odradím vášnivostí/nezměrností své lásky“, atd. až do omrzení.

Je zvláštní, jak málokdy dojdou lidé k jedinému správnému závěru vyplývajícímu ze zkušenosti podložených důkazů: NEEXISTUJE ŽÁDNÝ „TEN PRAVÝ“. Existují pouze muži takoví, jací jsou. Obviňujeme gaye, prostředí i sami sebe z neschopnosti „žít ve vztahu“, a přitom věříme v mýtus pochybnější než víra v existenci obludy z jezera Loch Nes.

Proč? Snad v tom hraje svou roli Popelčin syndrom — čekání na okouzlujícího prince, který nás vysvobodí z našeho všedního, otravného života. Také je tu samozřejmě strach ze samoty, strašidlo, které ztrpčuje způsob gay života.

Hlavním důvodem, proč tak vytrvale lpíme na ideálu žít s „druhým polovičkou“, je náš strach z opravdovosti, kterou život osamělce nutně přináší. Muž bez životního partnera nemá své stále přítomné obecnostvo, které by mu připomínalo jeho roli, žádný sňatek ani rozvod mu nezvedne ani nespustí oponu a jediným potleskem je mu sebezpoznaní.

Partnery — ať na celý život nebo na půl roku — si vybíráme nikoliv podle toho, jací jsou, nýbrž podle toho, jak jsou způsobili hrát úlohu, kterou jsme si pro ně napsali. To, že někoho máme, nám pomáhá zachovat si představu, že svět je vlnivé a milé místo, které se zajímá o náš dojmavý život. Vybíráme si toho, kdo bude odrazem nás samých tak, jak sami sebe chceme vidět. Typ „úspěšný podnikatel“ hledá někoho nemajetného, aby mu mohl být patro-

nem, typ „romantik“ někoho, kdo mu jeho lásku nikdy dostatečně neoplatí, „učitel“ nějakého prostáčka, aby ho mohl povznášet. Tento způsob jak se chít vidět je ovšem špatná cesta k pravdě o sobě. Mile nec je totiž víc než pouhé Narcisovo jezírko, odrážející zkreslený obraz skutečnosti, kterým sami sebe okouzluje a svádíme.

Do tohoto jezírka musíte hodit kámen. Jak? Nestyďte se za svou samotou. Nenechte se od nikoho litovat. Především si pěstujte přátele a kamarády. Vynaložte na ně tolik času a emocí, kolik si jich šetříte pro toho vysněného „vyvoleného“, ze kterého se na konec stejně stane „ten mizera“, a to někdy tak rychle, jak jen stačí vychladnout semeno.

Již před třemi sty lety jeden bystrý Francouz došel k závěru, že láska vyplývá ze slepoty, přátelství z poznání.

(podle Gay Times, III/92 -rda-)

GAY A JEJICH ŽIVOT V ČÍNĚ

Čekal jsem na celní odbavení v Šanghaji. Byl jsem poprvé v Číně a podle dohody s mojí společností to nikdo neměl poznat — ani americká delegace, kterou jsem provázela. Doufal jsem, že mnohá úskalí mi pomůže překlenout třileté studium čínštiny.

Zaregistroval jsem společnost v hotelu, rozdělil do pokojů. Když později dorazila zavazadla a bylo je třeba odnést, zažil jsem první překvapení.

Místo rozespalé posluhovačky přinášející teplou minerálku, jak jsem na to byl zvyklý z SSSR, obsluhoval na našem patře energický mladý muž okolo dvacátky, servírující ledovou Coca colu. Měřil 5 stop a 11 palců (asi 183 cm), měl atletické tělo, černé pronikavé oči a knírek.

Pomohl jsem mu roznést zavazadla a ačkoliv byly 23 hodiny, požádal jsem ho o čaj, abych si procvičil svou čínštinu. Omluvil se — konvici má v kuchyňce, ale protože je na celé patro sám, nemůže se momentálně vzdálit z pracoviště. Pozval mne ale na čaj po službě. A tak jsem se o půlnoci vrátil a Xiao-Li mě s úsměvem zavedl do kuchyňky, jen o málo větší než pohovka, která tu byla pro noční službu. Ve stěně proti ní bylo velké okénko pro hotelové hosty. Seděli jsme a popíjeli čaj. O půl jedné k okénku přišel hlavní recepční pro pravidelné noční hlášení. Zatím co se spolu domlouvali šanghajským dialektem, všiml jsem si, že Xiao-Li se mě ani nepokoušel ukrýt. (V SSSR nesmí být hoteloví zaměstnanci přistiženi při hovoru s cizincem). Po hlášení můj hostitel zavřel okénko, a zůstali jsme spolu v pološeru. Čaj už jsme měli dávno vypitý a úplně jsme na něj zapomněli. Měl jsem se ještě brzy přiučít, v čem všem se ještě od Svazu liší.

Druhý den jsem se šel projít po Šanghaji. Brzy jsem uviděl dva muže, jak se při chůzi drží za ruce. Zahrál jsem si na intrikána a oslovil je. Ukázalo se, že jsou na

cestě do práce v hotelu, kde jsem bydlel. Odvážnější z nich mi dal své telefonní číslo. Až prý zde budu přistět, pozve mě k sobě domů. Byla to jen má představitost nebo chtěl těmito slovy říct něco více? Po zkušenosti z předchozí noci jsme si nebyl jistý.

Byl jsem docela hrdý na svou čínštinu, dokud jsem nezjistil, že se mi číšníci smějí. Zřejmě jsem si od svých učitelek osvojil nějaké ženské rysy hovoru, které jim připadaly směšné.

Tato zkušenost mi umožnila nahlédnout do čínského pojetí mužnosti. Číšníci v hotelu totiž začali o tomto tématu dále diskutovat. Vybrali ty nejužší ze svého středu a ti mi předvedli své svaly. Čínské pojetí mužnosti je na západě často nepochopeno nebo ignorováno. Číňané totiž vůbec nepřikládají význam tělesnému ochlupení, tak jako američany ovlivnění filipínci. Určitou, ale ne moc důležitou roli hraje výška. Mužnost je určována svaly, postavou, řečí, odvahou a zejména půvabem. Kteří se těmito vlastnostmi pochlubit nemohou, Číňané nezavrhují tak jako na západě, zejména pokud je nedostatek mužnosti vyvážen jinými pozitivními rysy. Např. dobrý vědec nebo student nepotřebuje k tomu, aby si zjednal respekt, mít žádné svaly.

Jeden z číšníků zřejmě tušil, že jsem gay, a přiměl mě k rozhovoru u stolu v rohu jídelny. Ptal se např., je-li pravda, že většina Američanů je homosexuálních. Byl přímo posedlý otázkou orálního sexu, ačkoliv mě ujišťoval, že on osobně by to nikdy nezkoušel. Zajímalo ho, co přitom muži cítí, atd. Když jsem se ho zeptal, zda se tohoto způsobu v Číně neuznává ani v heterosexuálním styku, odvětil přesvědčivě, že by to čínské dívky nikdy neprováděly.

Během svých pěti návštěv Číny jsem si všiml, že se tu opravdu o sexu nemluví. Podle některých studií bývá často těhotenství nezletilých dívek způsobeno tím, že dívky nevědí, že těhotenství se sexem přímo souvisí. Protože skutečně jen málo lidí o sexu mluví, přeceňuje mnoho Číňanů zdrženlivost svých krajanů v domnění, že mlčení znamená zdrženlivost. Můj čínský přítel, třicetiletý heterosexuál, se považoval za velkého chlápka a byl na to patřičně hrdý. Říkal, že poprvé spal s dívkou v 15 letech a od té doby za 15 let vystřídal 10 žen. Podle západních měřítek to nic neznamená, avšak většina Číňanů, se kterými jsem o sexu mluvil, měla první styk ve 30 letech. Nemohu posoudit, zda nelhali, ale už ten fakt, že chtěli, abych si to o nich myslel, odráží jejich postoj k sexu.

Čínský pruderní vztah k sexu lze vysvětlit dvěma dogmaty. Za prvé, sex je privátní záležitost. Za druhé, sex je záležitost manželská. Z těchto dvou tvrzení je ta první pokládána za důležitější. Panenství při svatbě je na rozdíl od západu věcí osobní cti, důležitější než smrtelný hřích.

Na druhou stranu oproti viktoriánské Anglii nejsou Číňané pruderní v otázkách tělesných funkcí. O plivání, močení, defe-

kaci, zvracení a větrech se v Číně hovoří bez rozpaků. Děti do čtyř let obojího pohlaví nosí spodní prádlo s otvory odhalujícími jejich partie vpředu i vzadu a to i na veřejnosti.

Ani čínské tradice homosexualitu neuznávají. Například konfuciánské učení, které má dodnes velký vliv na vztah Číňanů k morálce říká, že nejdůležitější povinností vůči předkům je mít děti. Homosexualita prováděná ženatými otci rodin porušuje konfuciánskou zásadu harmonie rodiny, protože uráží ženu a matku.

Homosexualitu v Číně nepovažují za hřích v západním slova smyslu. Středem národního povědomí je názor, že všechno v přírodě směřuje do centra. Proto k YING, ženskému prvku — v přírodě submisivnímu — musí nutně patřit mužský YANG. Podle tohoto schématu přírody musí být muž přitahován ženou. Patří ke starým zvyklostem, že každý musí mít potomky, aby mu zajistili klidné stáří. Sexuální chování, které potomky nezajišťuje, není ekonomicky moudré.

Většina Číňanů, a to i těch, kteří homosexualitu neodsuzují, však z mnoha důvodů nechce být za gaye považována. Jeden Číňan mi řekl: „Samozřejmě můžete umět chodit po rukou, ale neočekává se od Vás, že po nich budete chodit.“

Podle současných zákonů není v Čínské lidové republice homosexualita zločinem. Protože se o ní v čínském zákoníku výslovně nemluví, není vlastně ani legální. Trest za homosexualitu je pak převážně sociální. Čínští gay se nemusí bát ani tak vězení, jako spíš vyobcování. Narodili se a vyrostli mezi lidmi ohromné populace, ve společnosti, kde veřejné mínění a klevěty mají velký vliv na lidský život a neumí připustit myšlenku izolace od společnosti. Tradiční Čína je společnost, která se v průběhu historie pokusila všechny lidi udělat podle jednoho vzoru. Netajit se se svou odlišností by v této zemi, kde neexistuje soukromí, mohlo být sebevražedné.

Jednou jsem v Neijingu potkal mladíka, který souhlasil s tím, že mě navštíví, teprve když jsem ho ujistil, že v blízkosti hotelu není žádné stanoviště policie, které by sledovalo, zda se Číňané nekontakují s cizinci (což neplatí u každého hotelu). Když jsme opouštěli místo, kde jsme se setkali, trval na tom, že půjde přede mnou, dokud neopustíme hlavní náměstí, aby nás policie spolu neviděla. Jeho strach pramenil z toho, aby ho Úřad pro bezpečnost veřejnosti (obdoba tajné policie) neoznačil za „špatný typ“ nebo za „radikála“, což by mu později mohlo přinést značné nepříjemnosti.

Většina Číňanů, se kterými jsem mluvil, považovala kupodivu homosexualitu za průvodní jev západní civilizace. Čínská propaganda toho často užívá k podtržení dekadence západu a proto si titi lidé myslí, že lidé ze západu se věnují sexu tolik, že spát s člověkem stejného pohlaví pro ně není nic neobvyklého. Podle jejich všeobecného mínění je gay-život jen další frivolní otázkou sebeuspokojení.

Foto pouze pro Lambdu: Studio 9D — New York

Jedna má čínská kolegyně v Beijingu si při představení všimla, že obdivuji spíše tanečnický než tanečnice a poté se mě zeptala, zda jsem gay. Když jsem přisvědčil, zeptala se, zda se nebojím AIDS. Řekl jsem, že ano. A tak se dále zeptala, proč jsem tedy gay ... Jako panna neuměla za žádnou cenu pochopit, že sexualita je vyjádřením něčí přirozenosti a ne chvilkový rozmar, pro který se člověk rozhodne až těsně zamýšleným skutkem.

O AIDS se v Číně ví víc než v SSSR, ale Číňané jsou zkrlesle informováni. Čínští vědci věnují mnoho času popisování příznaků, zdůrazňováním významu pro západ ve srovnání s blahodárnými podmínkami čínského socialismu. Nepotkal jsem však nikoho, kdo by bezpečně věděl, jaký je AIDS celosvětový problém a při jakých praktikách je nutno se chránit před možnou nákazou.

Nejčastější otázka, kterou jsem od čínských gayů dostával, byla, zda mám AIDS. Bylo obtížné jim vysvětlit, že 1) je možné být nakažen a nevědět o tom, 2) má se za to, že přítomnost viru nemusí znamenat nemoc, 3) je možné mít AIDS a nepřenášet ho dál. Čínská vládní kampaň sleduje jediný cíl: izolovat Čínu od AIDS zamezením sexuálních kontaktů s cizinci. Aby toho dosáhla, rozšířila mezi veřejnost zprávy, že lidé ze západu jsou promiskuitní, perverzní a vystavení hrozným chorobám.

To je nebezpečná a bláznivá politika. Za prvé Číňané z Hong-Kongu, kteří zemi často navštěvují, se již s nemocí dostali do styku a tudíž je možné se nakazit i od jiného Číňana. Za druhé je zcestné tvrdit, že v Číně nejsou lidé touto nemocí ohroženi. Bez konkrétních informací, jak se před nemocí chránit, jsou rizikové skupiny ohroženy daleko více.

Mezi životem gayů ve městě a na venkově je velký rozdíl. Ve městech lze nalézt uzavřené společnosti. Čínští gayové ve městech, stejně jako v SSSR, kteří se tím netají, mají své malé okruhy známých, se kterými mohou otevřeně mluvit. Na venkově je však obvyklá osamělost i bez tajných schůzek. „O takových věcech dokonce ani nemluvíme,“ mi řekl 18letý gay, který pracoval v maloměstském hotelu. Když jsem se ho ptal, zda měl nějaké čínské přátele, odpověděl že: „Zde není Beijing nebo Šanghaj, víte, já musím vždycky počkat na cizince. Ti tomu rozumí lépe.“ Gayové se horlivě ucházejí o místa v zahraničních hotelích, kde mohou navázat snadněji kontakt. Ovšem dohled nad čínsko-zahraničními kontakty v malých městech je daleko aktivnější.

Nadbíhání jsem v Číně objevil náhodou. Jednou večer jsem při procházce po Nanjing Road v Šanghaji několikrát skoro zakopl o mladíka v obleku dle západního stylu s jasně červenou kravatou. Okatě mi nadbíhal. Ačkoliv jsem neměl zájem, sledoval jsem ho, co se bude dít dál.

Odvedl mě na opuštěnější konec ulice a začali jsme mluvit. Šli jsme stále do menších uliček. V jedné tmavé uličce se o zed opírala řada heterosexuálních párů v objetí. Můj průvodce ukázal do tmavého průchodu a řekl, že se musí jít vymočít. Dělal jsem hloupého a jen jsem se za ním díval. Vrátil se pro mě, ale nešel jsem tam s ním.

Šli jsme tedy dál na sever do veřejného parku. Mezi spoře osvětlenými skalkami a stromy byly vidět stovky (!) stínů líbajících se mladých heterogenních párů. Můj průvodce se mne pokusil zatáhnout do tmavého rohu. Vysvětloval, že všichni jsou tak zaneprázdnění sami sebou, že si nevšimnou ničeho zvláštního.

Později jsem konstatoval, že pokud se dá v Číně mluvit o sexuální revoluci, jde pouze o revoluci v oblasti prostoru. Při neuvěřitelně přeplněných bytech je dle zpráv 90 % městských číňánek počato v koupelnách. Parky jsou místem pro schůzky a podle čínských gayů se scházejí k sexu v opuštěných nočních dvorech. Jejich přátelé dávají pozor na vetřelce.

V Šanghaji je nadbíhání obzvlášť divoké. Na nábřeží Bund jsem se v noci potkal se skupinou mladíků, kteří mě oslovili anglicky. Zatímco mluvili, přicházeli poslouchat další. (To je široce rozšířený jev v Číně — mít soukromí je zde téměř nemožné). Někteří byli dokonce tak drzí, že se ptali ostatních: „Čí je ten krasavec? — Kdo s ním půjde?“

Jednou jsem se rozčílil na „dotěrnou madam“, jejíž chování bylo velmi nepřístojné. Vystrkovala drápky a všířkala (šlo samozřejmě o muže): „Toto je moje teritorium, ne Tvoje.“ Potom zakázala všem ostatním se mnou mluvit a odvedla je pryč. Později se mi jeden gay z tohoto doprovodu omlouval, že odešel. Prý se bál, co by mohla „Královna Nábřeží“ udělat.

Toto drzé chování sice není vůbec typické mezi čínskými gayi, měla to být jen speciální lekce, kterou mi jako cizinci udělili.

Mnoho Číňanů, zejména pak gayů, pociťuje dosud od bílých rasovou diskriminaci. Je dobře známo, že bílá kůže je podle čínských tradic krásy vysoko ceněna. Například když chcete polichotit mladým manželům, vyplatí se obdivovat bělost pokožky jejich novorozence.

V tomto století se záliba v bělosti přibarvila kavkazskou příchutí. Operace narovnávací oči, zvěšující nosy, ondulování a melírování rovných černých vlasů — to jsou časté symptomy západního vlivu v Číně.

Přesto Číňanům zůstává řada jejich obvyklých rysů. Nemají v oblíbě nadváhu a nadměrné tělesné ochlupení.

V otázce sexu se Čína odlišuje od SSSR. Je tomu tak proto, že zde chybí pojetí muže a ženy, vrchu a spodku. Číňané, které jsem potkal, byli podle principu YING a YANG rovnocennými partnery i v posteli. Činí jim potěšení střídání a kombinování rolí.

V Číně je nejen homosexualita, ale i sexualita jako taková hodně potlačovaná. Gay orientace je pak oficiálně pro průměrného Číňana naprosto nepřijatelná.

Naproti tomu v SSSR, kde se lidé k volnému sexu staví podobně jako k alkoholu, je pro homosexuální menšinu daleko vhodnější zázemí. Ačkoliv jsem v Číně potkal gaye, kteří se tím — že jsou gayové — netajili před svými gay-přáteli, neslyšel jsem o žádném, který by to řekl svým rodičům a představa provést v současnosti coming out na pracovišti je absurdní.

Co tedy zbývá čínským gayům? V Den-gově Číně už provedli velké reformy a čínští gayové by se měli zapojit do privatizace a zřizovat vydavatelství s kopírovacími stroji. Stovky jednotlivců si otevírají malé kavárny, bary a restaurace. Pokud se reformy nevrátí zpět, očekávám, že se gayové budou setkávat v soukromých kavárnách a restauracích. Podle mých zkušeností je v Šanghaji dost početná komunita, ke které se hlásí řada členů. Co se týká publikací a distribuce, kde se politika mnoho změnila, očekává se rozšiřování informací z Hong-Kongu a Tchajwanu.

Problémem není, zda budou schopni si sami pomoci, ale jestli budou tak odvážní a troufalí. Změna postoje čínské veřejnosti k gay menšině je v blízké budoucnosti nepravděpodobná. Ve státě, který kontroluje všechny hromadné sdělovací prostředky, není šance k radikální změně stanoviska. Ale jak jsme viděli před časem, studentské bouře v Beijingu a Šanghaji, když je touha po změnách dostatečně velká, jsou idealisté schopni riskovat. Seberou čínští gayové podle vzoru studentů kuráž k boji za svá práva? Myslím, že až bude doba zralá, bude znít odpověď na tuto otázku jednoznačně ano.

David Stone

(z čas. OG — Oriental gayus, č. 5
přel. z angl. -mn-)

TRÁPENÍ

*Jako těžký kámen na osamělé lůžko padám
Děsím se šedého ticha a černé samoty
Jen hořkou bolest a smutek v srdci mám
Proč již nemohu vyslovit — Já a Ty?*

(M. S.)

TICHO

*Šli jsme tiše a na vodě
zrcadlila se křídla ptáka
V nabitém červencovém večeru
modří koně odnášeli slunce
a po hřívách jim stékal rudý kov*

*Navždy už zůstanou ti ptáci
na tiché obloze našich očí,
A modrá z černé kůže koní
polož se nám na polštář
vždycky když nakloníme ústa k ústům
abychom nemuseli křivě přísahat*

-J. J.-

MUŽI NIKDY NESTÁRNOU...

Poprvé ho Broňa spatřil, když se s přítelem Davidem vracel z krátké procházky.

„To je Radim, o kterém jsem Ti vyprávěl ...“, představil David neznámého muže.

„To je Antika!“, vzdychl tiše Broňa. Černostříbrné kudrnaté vlasy, oči veselé a upřímné, nos typicky antický ... — Páni, jestli je pravda, co se říká o nose ..., pomyslel si Broňa ... Pod nosem krásný knír.

„Věděl jsem, že se Ti bude moc líbit, seznámím vás spolu ...“ řekl David Broňovi. Poznal, jak na něho kamarád zapůsobil.

David slib splnil. Navštívili „hezouna“ v kavárně „U zlatého jelena“, kde pracoval.

„Tak co, vy dvě hrdličky? To zas bylo u vás doma rodeo, jak se tak na vás dívám ...“, uvítal je vesele hezoun.

„Je na čase, abych vás seznámil,“ odvětil David. „To je můj Broňa a to je Radim.“

Radim k přátelům přisedl a dobře se bavil. V kavárně bylo poloprázdno, blížila se závěrečná. Broňa mohl na Radimovi oči nechat. Byl rád, že ho poznal. Zdá se mu příjemný, společenský a inteligentní.

„Zaskočíš k nám dnes večer na video? Máme pár novinek ...“ lákal David Radima. Po delším přemlouvání se Radim rozhodl, že půjde.

„Tak ne setkání a přátelství ...“ nabídl Broňa ostatním drink, a vyzval Davida, aby pustil video. „Však víš, co tam máš dát?? Ať náš kamarád vidí, jak se dělá správná a příjemná masáž ...“

„Což o to, pořádnou masáž bych si taky dal ... jsem utahaný jako kůň,“ posteskl si Radim a zřejmě vůbec nepochopil, na co byla narážka myšlena.

Teď je moje šance, pomyslel si Broňa a jal se plnit každé hostovo přání. Vstal, stoupl si za křeslo, ve kterém seděl Radim a požádal ho, aby se pohodlně opřel a snažil se uvolnit svaly. Začal Radimovi masírovat jeho šijové a trapézové svalstvo. Současně se díval na Davida a očima se s ním domlouval: „Mám? Můžu?“

David nepatrně kývl hlavou na souhlas a začal připravovat vzpomínaný film.

Vše bylo jasné. Broňa se rozhodl, že se pokusí dokázat aspoň do té doby nemožné ... Zahájil útok za poznáním nových cestíček ke přátelství. Ne proti zásadám věrnosti, proti svému tělu, rozumu a citu. Naopak hledání k upevnění svého přátelství k Davidovi i Radimovi ...

Vážil si důvěry svého partnera a současně mu záleželo na Radimově kamarádství. Proto každý dotek byl rozvážný a jemný. Čekal na protireakci.

Broňa s Davidem si moc přáli, aby Radim poznal, proč ho oba mají rádi. Samozřejmě, že věděl, že David se s Radimem již dříve kontaktoval.

Vztah, všech tří dohromady, byl otevřený a přátelský a po dnešním dni ještě pevnější.

Broňa zvolna měnil masírování v nenápadné hlazení, po ramenou, po krku, po prsních svalech a bradavkách ... Broňa cítil teplo a vůni Radimova těla. Přiložil svou tvář k jeho a obejmul ho.

„No neblbni ...“ chabě se bránil Radim.

Na obrazovce už probíhal vzrušující děj ... Masér tam masíroval hezkému, svalnatějšímu muži stehna, hladil mu přirození a pak ho také začal jakoby masírovat.

„Co ty se mnou dokážeš udělat ..., připadám si jako u hypnotizéra,“ tiskl Radim Broňovi ruku, a sám mu ji položil na kalhoty s rozpínajícím se zipem. Broňa cítil Radimovo nádherné mužství. Vzal zvolna Radimova obříka do dlaně a vychutnával dotekem jeho horkost ... Druhou rukou mu rozepínal knoflíčky od košile.

„To se mi snad jenom zdá?“ bránil se noko Radim. „A ty mě Davide vůbec nebránilš?“

„Jen se nenechte rušit. Já tu jako nejsem ...“ odpověděl David, a sledoval dále film.

Když Broňa rozepnul Radimovi košili, spatřil nádherně černě zarostlou hruď a břicho. Neodolal a začal ho hladit a líbat. Radim zavřel slastně oči a tichounce vzdychal rozkoší. Zatímco pravá Broňova ruka hladila nádhernou chlupatinu, levá se mazlila s obříkem. Jeho hlavička při světle televizoru zářila a jakoby vyzývala: „Vem si mě!“ Špičkou jazyka se dotkl jeho vrcholku. Radimovi se to líbilo ... zajel prsty Broňovi do vlasů a začal je čechat.

Broňovy rty umějí všechno, co se Radimovi líbí ... Dech obou se zrychlil. Broňa cítí stoupající napětí Radimova mužství ..., po pár vteřinách proud energie tryská z Radima. Jeho tělo dynamicky a slastně uvolňuje svoji mužnou sílu. Prožitý zážitek silně působí i na Broňu ..., jeho vrchol na sebe nedá dlouho čekat.

„Ty můj čaroději ... Na starý kolena ještě zblbnu ... Jsi ale báječný kluk!“ vyznává se Radim.

„Tak a dáme si kafe ...“ David právě přinesl tři šálky voňavé horké kávy a tři kalíšky whisky.

Radim nabídl ostatním cigarety. David si vzal, ale Broňa odmítl: „Díky, ale cigarety nekouřím ...“. V tu chvíli se dali všichni tři do hlasitého smíchu. Broňa si nakonec přece jen nabízenou cigaretu vzal a ač sám nekuřák, lačně potáhl a kouř pomalu a laškovně vypouštěl hned směrem k Radimovi, hned k Davidovi.

„Ty jsi ale naše potvůrka ...“ žertoval Radim. „Vy dva jste se hledali, až jste se našli.“

Nastal čas loučení. Radim políbil oba kamarády a odešel.

Stáli ve dveřích domu a dívali se za ním. Pak se vrátili do pokoje, Broňa pevně obe-

jmul Davida a šeptal mu do ucha: „Mám tě rád! A moc!“

„Vždyť já tebe taky,“ odpověděl David a dali si pusy.

Tu noc se spolu milovali velmi dlouho a několikrát. Ta noc byla vlastně jejich svatební, protože oba poznali, že opravdu patří k sobě.

(HB)

Ahoj léto!

Léto. Kdo z nás by neměl rád toto roční období. Vždyť léto, to je život v plné síle. Maminky s kočárky, otcové hrdí na své ratolesti, dívky a ženy odhalující svou něžnost, chlapi a muži vystavující na odív své mužné rysy. Sluneční zlatavá barva krásí jejich klenutá prsa a pevná břicha, proniká mezi chloupky ohanbí a porostlá stehna.

Léto, to je taky pusa upatlaná od zmrzliny, odřená kolena a první krůčky.

Právě v létě je vidět krásu člověka. Všichni se rádi svlékáme, s blažeností se koupeme v bazénech, řekách i rybnících. Také letní dešť máme rádi, protože bez vody není život.

Proto: Buď pozdraveno Léto!

(H. B.)

Letní

*Vznášíme se
v molekulách člověčiny
a dýcháme léto*

*Po koncertu pro dva
přijde kytice
přátelství a štěstí*

(H. B.)

Gay vtipy

• V kupé vlaku upozorňuje starší pán kluka:

„Mladíku, máte venku penis ...“

„No, a co na tom. Taky se chce nadýchat čerstvého vzduchu,“ pohotově odpověděl mladík ...

• Jirka přišel domů s kamarádem a zavřeli se do jeho pokoje. Jirkově matce to po chvíli nedalo a zeptala se za dveřmi:

„Copak děláte v tom pokoji, Jirko?“

Jirka podle pravdy odpověděl: „... Masturbujeme ...“

„No proto,“ odvětila matka, „já už myslela, že kouříte ...“

• Pošťák donesl panu K. doporučený dopis. „Prosil bych jeden podpis ..., ale víte, mně se pokazilo péro,“ řekl smutně listonoš.

„To nevádí. Pojďte dál ... Já si s ním chvíli pohraju a zase bude v pořádku ...!“ pohotově zareagoval pan K.

(H. B.)

NÁŠ FEJETON

TAJEMSTVÍ

New York má Central Park, Praha Letnou. Za pěkného počasí sem míří celé zástupy lidí a každý hledá to své. Lidé se psy, důchodci, mládenci ne kolečkových bruslích, mámy s kočárky, cizinci s fotoaparáty, běžci.

Všichni sem patří, mají zde svá místa, lavičky a svá zákoutí. Zůstaň do soumraku a poznáš lidi, kteří sem přicházejí, když většina návštěvníků míří domů. Šero se mění ve tmou a těch, kteří zdánlivě bez cíle chodí nahoru a dolů, přibývá. Přijdeš podruhé, potřetí, a pochopíš.

Blondatého mládence sledují tři páry očí. Nevěnuje jim žádnou pozornost, ale ti tři za ním jdou, kam se hne. Přitom nevrážlivě hlídají jeden druhého. Kdo vyhraje? Kdo si odvede plavovlasého krasavce do auta, na diskotéku, nebo domů? Vše končí příchodem vysokého černovlasého mladíka, který s blondákem odchází k parkovišti. Blýskají světla, motor zavrčí a ti tři zklamaně míří přes kamenný monument kamsi na druhou stranu.

Čas běží, páry zrozené náhodou pro chvíli v objetí, mizí. Jeden se ztrácí v křoví u paty monumentu, jiný odchází za vysokou zeď pod pavilon knížete z Hannau. Další pár chvátá dolů, za řeku. V keřích u dětského hřiště stojí celá skupina, ruce se proplétají, žiznivě prsty hladají

zdrhovadlo, noc vydává svá tajemství. Kdosi tu svítí ve tmě dokonalou nahotou, sahá do tašky pro křem a nabízí své tělo komukoliv. Pak slyšíš už jen dvojí dech, zrychlující se dotyky těl, vášnivý šepot a orgastické steny.

Náhle dopadají na hlouček kužely světla, blíží se policejní vůz. Naháč sbírá bleskově své svršky, propletec těl se rozpadá na jednotlivé postavy a každá mizí v panice na jinou stranu. Několika osamělým, kterým nebylo dáno dospět až k vrcholu, se v tříselech usadila bolest. Naháč jde k zastávce autobusu a usmívá se. Dosáhl dnes všeho, po čem toužil, po chvíli zmateného běhu se v koutku noci oblékl a ještě stihne poslední autobus. Někteří z těch, které světlo vyhnalo do všech stran, počkají, až auto odjede a zkusí to znovu.

Také já mířím domů. Můj pes mi jde spokojeně u nohy. Využil hodiny svobody vrchovatě a teď se těší na plnou misku a svůj kout. Dnešní noc osamělých hledačů naděje byla klidná. Nikdo nebyl připraven, zbit, ani zabít. Nikoho neokradli. Ale zítra se nad Letnou opět setmí a mezi ovce možná vběhne pár lačných vlků. I oni dobře znají tajemství letenských soumraků a nocí. Přijdou sem skoro vždycky. Lační kořisti, bezohlední, krutí. Kdo z těch, kteří sem chodí na chvíli zlomit prokletí samoty, splatí tvrdou daň dravcům, kteří se neštítí kořistit z lidského břemene?

Jiří Janiček

Z dopisů našich čtenářů VZPOMÍNKA

Vzpomínám na ty krásné chvíle, kdy jsme s nohama zabořenými do příkrývky propadali celým tělem do tajemného světa rozkoše. Měl's zářivé plamínky v očích... rozpálily touhu v mé duši i těle... Vášnivě jsi hltal mé polibky a hladil prsní bradavky. Vzdal jsem se Tvým silným pažím a hrudi porostlé černými chloupky... Čas ztratil pro nás význam a my jsme zůstali připoutáni jeden k druhému. Kolem nás se vznášela opojná vůně vlhkých těl...

Martin

Prázdninová

*V mém srdci
je zas nová vráska.
Má jméno Jan,
a nechce být má láska!*

*Váhám a váhám.
Povznést se nad něj?!*
Nebo ho prosit?

*Už padlo rozhodnutí.
Budu ho prosit!
Na kolenou.
A marně zvoním
u jeho dveří.
Odejel k moři...*

*Sykám skrz zuby:
„Přijemnou dovolenou!“*

H. P.

Foto pouze pro Lambdu: Studio 9D — New York

Jiřího (1930) a Zdeňka (1935), kteří 20. srpna letošního roku oslaví třicet let společného života.

Pamatujete se na ten srpnový den 1962?

Z.: Velice dobře a úplně jasně. Bazén Karlových lázní krátce po poledni. Jirka mně naprosto ohromil tím, že se mi tam představil.

A co bylo potom?

J.: Spěchal jsem do rádia do režie. Domluvil jsem se se Zdeňkem, že si mně v sedm večer na chodníku před budovou na Vinohradech vyzvedne.

Z.: A stalo se. Do půl třetí do rána jsme chodili noční Prahou, Seminářskou zahradou, Petřínem; potom dolů po Karlově mostě a na Novotného lávce jsme si nad Vltavou připamatovávali Šrámkův Splav. Teprve za dva dny na to mě Jirka zavezl do svého maličkého bytu na periferii, kde žil se starým nemocným tatínkem.

A kdy jste se rozhodli pro společné bydlení?

J.: Za necelý rok. Ale byla to vlastně nevyhnutelná nutnost, Zdeňkovi rušili Krušnohorské divadlo — jiné angažmá nedostal, protože se v tu dobu rušila i opereta v Kladně a Divadlo na Fidlovačce. Tak jsme začali bydlet tři ve dvou místnostech. Táta v kuchyni a my dva s knihami, gramodeskami a gramorádiem v pokoji.

Jak na to reagoval Jirkův tatínek?

Z.: Dosti svérázně. Na jednu stranu byl starý pán rád, že jsem se začal starat o pořádek, prádlo, nákupy atd. co běžná domácnost potřebuje, ale běda, abych mu něčím pohnul v jeho kuchyňském království. Měl totiž silné asthma a hrozně se bál prachu a průvanu. Myslím, že mě měl i rád i když občas utrousil: „Naše cudná Zuzana ...“

Jak jste řešili ekonomickou stránku spolužití?

J.: Velice rychle a jednoduše. Když jsme si vzájemně podepsali jakousi „svatební smlouvu“ předal jsem veškeré finanční starosti Zdeňkovi. Ten zavedl ve spořitelně běžný účet (nyní spořicí), kam mi posílali honoráře za mimorozhlasovou publikační činnost. Zdeňk tam dostával svoje honoráře z televize, ale to až později. Jinak byla společná hotovost a je dodones.

Rozumím tomu dobře, že jste Zdeňku, od r. 1963 nepracoval v divadle?

Z.: Ano, naprosto dobře. Nastoupil jsem tehdy do knihkupecké prodejny nakladatelství Mladá fronta jako zástupce vedoucího.

Jak se stane z umělce knihkupec?

Z.: V mém případě velice lehce. Měl jsem maturitní vysvědčení s vyznamenáním, doma vždycky plno knih. Již od dob studií jsem byl členem Klubu čtenářů. U přijímacího pohovoru mi tehdejší ředitel nakladatelství během řeči „hodil laso“ na dvě otázky. Asi se mu moje odpovědi zamlouvaly.

Pamatujete si alespoň jednu?

Z.: Co Vy na surrealismus u nás?

A co vy?

J.: Surrealisté byli a jsou naše láska do dnes. Literární i výtvarná. Zdeněk, jak pamatuji z jeho vyprávění, začal panu řediteli o zakladateli tohoto směru André Bretonovi a našich výtvarnících Štýrském a paní TOYEN (Marii Čermínové), o Karlu Teigovi, básnických začátcích Vítězslava Nezvala a pan ředitel jen zíral a řekl své: „Ano, přijmout!“

Bavilo Vás prodávat knížky?

Z.: Velice. Poznal jsem mnoho zajímavých lidí z řad zákazníků i hysterických a hloupých redaktorek-svazacek. A hlavně: přivedl jsem domů našeho velikého miláčka, nalezence pudlíka Toma.

Hrál ten psík ve Vašem společném domově velkou roli?

J.: Dnes, dvacet let po jeho smrti, máme ještě mnoho fotografií a od známého výtvarníka namalovanou miniaturu jeho hlavíčky. Bylo to nesmírné rodinné pouto, dokonalé „usmiřovaadlo“ když se někdy rodinné prostředí zakabonilo.

Z.: A hlavně, když jsem se jednou vrátil domů a gauč v pokoji byl obsazený — jenom Tom dokázal, že jsem se zcela ovládl během noční procházky s ním. Doma vše velkoryse přehlédl a už nikdy o ničem podobném nepadlo ani slovo, natož aby se nějaká podobná příhoda opakovala.

Jak se díváte na vzájemnou nevěru?

Z.: Je běžná i v „ledovém“ manželství, ale nesmí urážet! A já se vždy držel závěrečného textu ze Sto dukátů za Juana: „Várujte se žárlivosti zamilovaní, žárlivost je jako bolehlav ...“

A váš comme-back k divadlu?

Z.: Velmi jednoduchý! V roce 1966 rozeslalo teplické divadlo všem bývalým členům dopis znění: „... vraťte se, lidé žádají jedině operetu. Na politický kabaret, který se provozoval, nikdo nechodí!“ A protože po srpnu 1968 uteklo co mělo zdravé nohy na západ, přetáhlo mě do angažmá Hudební divadlo v Karlíně. Bylo to vlastně veliké štěstí, protože Jirku již v červnu 1969 vyhodili z rádia. Nesouhlasil při polit. pohovoru se vstupem Sovětských vojsk na naše území.

Byly to asi nepěkné chvíle ...

J.: To mi povídejte. Já bez místa a peněz, táta těžce nemocný a většinou už připoután na lůžko. Já nesměl ani psát pod svým jménem, jenom potom jsem jim byl dobrý, když nikdo z povolených režisérů neměl zájem režírovat Tolstého, Puškina nebo Okudžavu a jim podobné. Ale moc peněz to nedalo, takže před vánočními Zdeňk vzal svůj kožík, prodal ho v divadle, a bylo co na stůl i pod vánoční větev. Táta nám v té době platil nájem a elektřinu.

Z.: Víte, já se přesvědčil, že právě takovými mezními situacemi se buď soužití dvou lidí ještě více upevní, nebo rozpadne nadobro.

Co byste radili těm, kteří chtějí začít společný rodinný život?

J.: Aby si důkladně rozmyslili všechna PROTI a potom teprve pro. Sex je sice

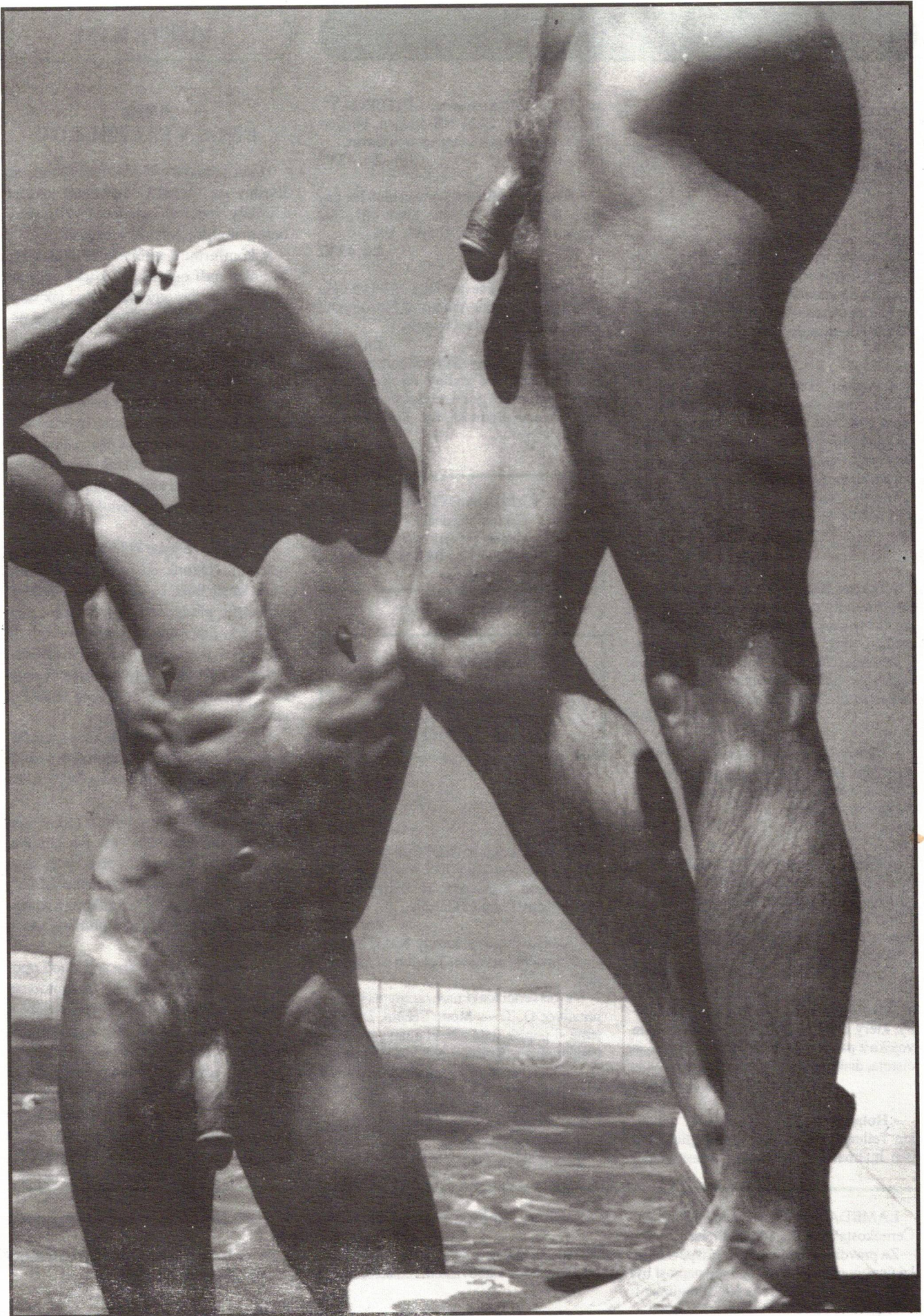
nádherná věc, ale bez střechy nad hlavou a klíče od vlastní místnosti záhy zevšední a to je začátek konce sebehoroucnějšího vztahu. Aby se navzájem důkladně poznali psychicky. Společné zájmy, koníčky a souznějící IQ hraje velikou roli v tom, aby spolužití bylo dlouhodobé. Aby se naučili tolerovat drobné chyby jeden druhého a nic před sebou neskrývali.

Z.: Všem, kteří chtějí spolu vydržet upřímně radím: zapomeňte na vychování rozmazlených jedináčků, okolo kterých se doma všechno točilo. Neumíte-li z domova základní domácí práce (úklid, nákup, vaření, praní), rychle se je naučte. I s počátečními chybami — jen těmi se naučíte ... Zapomeňte na jakékoliv sobectví. Egocentrismus do společné domácnosti, má-li dobře fungovat NEPATŘÍ! A hlavně respektujte soukromí svého partnera. Přijde-li unavený a rozladěný, zbytečně nemluvte a necukrujte. Sedněte si třeba s knížkou do svého koutku a nechte všemu volný průběh. Nenaléhejte na sex!!! Přijde doba, kdy to bude JEDNOU TÝDNĚ A JEŠTĚ BÍDNĚ ... ale léta běží, vážení a proč bychom se netěšili, když nám Pán Bůh zdraví dá ...!

Děkuji za rozhovor

*Můj portrét škaredý je
a krásný jako sen
staletí trvá moje noc
staletí je můj den
jsem starý dravý kondor
a tichý vánek z hvozdů
jsem věčná Niagara
a ranní píseň drozdů
třetšící blázen — klaun
moudrý mnich z hor Tibetu
či nahý satyr faun
či hodža z minaretu
jsem něžný holub douphák
jsem atomový mrak
jsem člověk génius
či tupý lidský vrah —
jsem tremol houslí sladký
anebo válek ryk
jsem básník poeta
a hrubý zápasník
slavičí klokot
raněné srny sten
jsem zmetek — lstivý ďábel
a snad jsem dětský smích
jsem dobrá živá voda
pijte mne po doušcích
jsem bujná horská říčka
běžící přes kameny
a lesklý blatouch zlatý
milostný dotek ženy
jsem tvrdá kovadlina
a včelky pilný let
jsem mýdlové bublina
či orchideje květ?
Jsem někdo v bílé mlze
bez kontur, bez obrysů
to všechno jsem — a více ...
jsem stálé hledání
jsem nespelněná touha ...*

-J. K.-

Seznámení

• **Sušice:** Hledám hezkého kluka štíhlé postavy do 35 let pro občasná setkání, přátelství a hezké chvíle. Jsem 29/173/64, klubovského vzhledu, štíhlé postavy.

Zn. 34/92

• **Litva:** I am 45 years old, interested in films, fotos, magazines from gay problems and gay-friednds, etc. I can speak Russian, Latvian, German, English and Esperanto. Write to: Andris Zimmers, Cesu rajona, 228510 Ligatne, Rigas iela 3dz9, Latvia.

Zn. 35/92

• **Polsko:** 30letý hledé přítele z celé ČSSR, který nechce jen chvilkovou známost a nechce zůstat sám, uznává i jiné hodnoty než sex a má zájem o vše hezké. Rozumím česky, můžu psát i polsky, rusky a anglicky. Zájmy dějiny, umění, hrady a zámky. Adresa: Krzysztof Wrzesifski, ul. Glówna 44 m 3, 61 — 007 Poznaf, Polsko

Zn. 36/92

• **Praha:** Který solidní chlap středních let, pracovitý domáci kutil, by chtěl sdílet soužití se starším mužem. Jsem dobře situován, čestný se smyslem pro domácnost a kulturu i přírodu. Mohu Ti poskytnou opravdový domov a pevné zázemí. Chci získat přítele, partnera na dožítí.

Zn. 37/92

• **Česká Lípa:** 44letý zam. ČSD hledá mladšího kamaráda k něžnému mazlení, později i více. Nejmladší mají přednost. Nestyď se a odepiš.

Zn. 39/92

• **Praha:** 32letý 184/73 hledá partnera pro občasná setkání, ženatý mužného vzhledu bez nadváhy vítán (není podm.) Umím orální masáž. Přijedu. Telef. vítán, foto vrátím. Čestné jednání. Oboustranná spokojenost.

Zn. 40/92

• **Praha:** Hledám gay vojáka zákl. služby, který uvítá mazlení i milování staršího vojáka z povolání. Může být i bi, podm. je čistota, diskretnost a radost ze sexu.

Zn. 41/92

• **Holandsko:** Kontakte mit Gay's in allen Teilen der Welt? Das ist Möglich über den Internationalen Homo Corresponden-

tie Club. Informationen: „INTERGAY“, Haagweg 198, 2324 NB Leiden, Niederlande. Sie erhalten umgehend Antwort.

Zn. 42/92

• **Anglie:** Penfriend- contact club for gay men, worldwide. Details: Suite 401, 302 Regent St, London W1R 5AL, UK.

Zn. 43/92

• **Praha:** Ozve se naturista od 40 let výše pětačtyřicetiletému Adamovi? Foto urychlí výběr, zn. Poslední ráj u Prahy.

Zn. 44/92

• **Ostrava:** Který „šťastně ženatý tatka“ vymění nudu své rodiny za nudistickou pláž? Ochlupení jako plyšový medvídek mají úplnou přednost. Zn. Poznáš nepoznané!

Zn. 45/92

LAMBDA OSTRAVA

G-klub, Frýdecká 62
denně 18—01 hod.,
PÁ, SO 19—04 hod.,
Disco

LAMBDA BRNO

Sklípek U Richarda,
Lužova 29
každou sobotu 20—03 hod.
tel. 05/572937

Různé

• **Honzo z Loun ozvi se!** Byli jsme spolu na zahájení „Ameriky“ 25. 4. v Praze. Potom krásná procházka u Vltavy. Stále vzpomínám. Franta z Č. Lípy.

Zn. 39/92

• **Alexi z Ostravy,** kazety budou hotové snad koncem července. Telefon už zase nejde.

• **V červenci slaví narozeniny náš velký příznivec O. T. — Mond Schein.** Dovolujeme si popřát stále zdraví a nevysychající temperament. Krásnou pohodu v letohrádku v kouzelném údolíčku a bohatou sklizeň z lатыfundí.

TORONTO a PRAHA

• 16. 7. oslaví 62. narozeniny pan režisér J. H. Přejeme vše krásné.

BREBURDA a REŽUCHA

**aneb
ÚNOS V SALZBURGU**

Hnán vidinou rychlého proniknutí do Evropy se i kolektiv českobudějovické Lambdy vydal na celodenní výlet autobusem do Mnichova a Salzburgu.

V komfortním autobuse SETRA Jirka M., člen naší organizace a také profesionální řidič, nás seznámil s tím, jak sklápat sedačky, jak používat WC, kde nalzeme chlazený Budvar ...

Nechyběla ani propagační tabulka o označení naší gay příslušnosti. Dvě manželské dvojice, které jsme pro jejich přízeň k našincům pozvali, byly zřejmě velkou neznámou nejen pro pohraničnický. Profesionálně zvládl svou úlohu i celník, když mu někteří pánové odpovědali: „Co bych vezla, vždyť mám jen kabelku a doklady ...“

V Mnichově jsme chtěli navštívit gay centrum. Názorů, co je to gay centrum a kde se nachází, bylo však více. Někteří si pod tím představovali gay shop s pornokinem, jiní gay-kavárnu, v kurzu byla i klasická „holanda“. Několik nadšenců objevilo i skutečné gay informační centrum, bohužel však v době naší návštěvy zavřené.

Věnovali jsme se prohlídce pamětnosti, interiéru Mac Donalda s možností levného občerstvení a WC zdarma.

Salzburg nás uvítal bohužel až v noci a k návratu domů zbývala jen chvilka. Při počítání účastníků před odjezdem jsme zjistili, že chybí „herečka Jiřina“, bavící všechny svojí vyřídilkou a máváním na překvapené heteroturisty všech zemí.

Necelá hodinka čekání a příchod opozdilce nám vyrazil dech. Do autobusu vpadla „nešťastnice“ a v dramatickém gestu sdělila: „Unesli mě, unesli mě až za město ...“

Nevím, jestli to kdo bral vážně nebo to bylo jen dovršení zájezdových zážitků, ale hurónský smích nebral konce. Nebo že by všichni Jirku skutečně tak dobře znali?

Jiří Mareček

LAMBDA — vydává redakční kolektiv. Adresa redakce, příjem předplatného, inzerátů a příspěvků: Lambda, box 13, pošta 10, Černokostecká 20, 100 00 Praha 10.

Za pravdivost a původnost příspěvků odpovídá autor. Příspěvky nejsou honorovány. Redakce si vyhrazuje právo na redakční a stylistické úpravy příspěvků. Příspěvky nemusí být vždy souhlasné se stanoviskem redakce. Distribuce vlastní sítí a kameloty.

Tiskne DAGRA, Praha 10, Žitomířská 1
Reg. č. 46 824